

Teodor Morar

Nu știi tu
poeme

Proces verbal de conștiință

Subsemnatul, Teodor Morar,

Cu domiciliul în nori,

Constat că nesilit de nimeni

Mi-am băgat toate cuvintele în tine

Cu subiect și predicat...

Până ai devenit eroina mea

Într-o poveste fără sfârșit.

Tu, fata ce semenii cu ploaia,

De-mi faci sufletul curcubeu

Și am toate cuvintele ude de tine...

Este bine să-ți trăiești visul, dar mie, nu știu

cum, îmi vine să-l strîng în brațe. Așa se nasc

copiii nopții, iubindu-mă cu insomnia.

Trupul tău... este o poezie,

tremurul tău este vers,

sărutul tău o metaforă fierbinte,

coapsele tale îmbată aerul cu lirism,

sâniile tăi accelerează timpul.

Între oh! și ah! stau uimiri însetate.

Nimeni nu te vede.

*

*Uneori trupul tău îmi încape în palmă,
trupul tău este poezie, eu doar îl gust,
iar publicul ne admiră.*

*La început a fost Cuvântul.
A spus Dumnezeu – Cer și s-au făcut cerurile.
A spus Dumnezeu – Pământ
și s-au făcut pământurile.
A spus Dumnezeu – Zbor și s-au făcut păsările.
A spus Dumnezeu – Apă și s-au făcut râuri și mări.
A spus Dumnezeu – Viață și am apărut eu.
Apoi eu am spus tu și te-ai făcut poezie.
De atunci îmi apari atât de frumoasă.
După chipul și asemănarea Lui.
La început a fost
Cuvântul... Apoi a venit... poezia.*

*Nu știi tu de când te-aștept
Fi-ți-ar viața primăvară!
Câte ceruri am în piept
Veșnicia să mă doară .*

*Unde cântecele cântă,
Unde sufletul e fum,
Te aștept ca pe o colindă
Scrisă de-un poet nebun.*

*Prin destinul meu trec ceasuri
Și mă simt ca și o gară.
Te aștepț prin mii de trenuri
Fi-ți-ar viața primăvară!*

*

*Nu știi tu, cât vino-ncoace
A trecut prin viața mea,
Cât din mine n-are-a face
Cu-ntunericul din ea.*

*Azi te chem în epopee...
Vino, suflet plin de vânt,
Să te dezvelesc, femeie,
Pân– la margini de cuvânt.*

*Viața mea te strigă azi
Vino tu cu tot cu tine.
Să aprindem peste brazi
Cântecul ce arde-n mine.*

*

*Nu știi tu câtă uitare
Se tot risipește-n gând,
Cum se rupe valu-n mare,
Cum tac frunzele în vânt.*

*Doar în mine mai răsună
Amintirea ta eternă
Într-o dragoste nebună
Ca un cer pulsând în venă.*

*Doar în gândul meu trăiește
Un parfum de amintire
Ca un cer fără poveste
Ce așteaptă o iubire.*

TEODOR MORAR

WTF

World to Fantasy
proză poetică

*Carte dedicată fiului meu Adrian
și mamei mele, cei mai frumoși oameni.
Voi sunteți timpul meu.*

LETRAS
Promovăm autorii români

Imensă prețuire, respect și IUBIRE pentru Călătorul nostru înțelept!

Dana Dobrescu

De același autor

index

Jurnal de apocalipsă

Citește-mă

Ultimul Cocor

Sibiu și Poezie

Calafat și Poezie

Seini și Poezie

Cuprins WTF

Fantezia lumii viselor unui poet 7

Agonie și extaz 11

Scrisori către Alba ca Zăpada

omul cu pitici pe creier 15

Timpul 55

Dorul 72

Delirul iubirii 83

Dragostea 88

Wtf 106

(World to f@nt@sy) 106

Între două lumi 113

Despre autor 148

Cuprins 171

De ce-ți scriu ție, Albă ca Zăpada? Cu cine aș putea vorbi sincer într-o lume prinsă în absurd, într-un sec carpe diem. Am și luxul nepermis de-a nu-mi răspunde. Poate este o eliberare, dar nu cred, nu am demoni, cum nu am zei, nu am nicio certitudine, am doar simțirea ce trece de timp. Cum a început povestea mea? O poveste începe intotdeauna cu o altă poveste. Că de n-ar fi nu s-ar mai povesti...

*

Îmi aduc aminte de fascinantele povești pe care mi le povestea unchiul. Bunicul murise demult și eram plimbat din dragoste pe la rude. Iarna o aşteptam cu drag, mă punea cu spatele lângă sobă, o sobă din pământ vopsită cu var și unchiul începea să îmi spună povești. O lume minunată se deschidea în mintea mea de copil. Nu țin minte să fi iubit un personaj, era și greu pentru un copil să aleagă din multitudinea de personaje fascinante, dar sigur aș fi vrut să fiu o poveste prin lumina difuză în care odaia aceea țărănească se transforma într-o mirifică lume, unde oamenii zburau, caii mâncau jar, finalul lor era o tinerețe fără bătrânețe. Mă urmărește și acum glasul unchiului, îmi este prezent în memorie ca un cald refugiu. Acolo, în odaia aceea, am dobândit frumusețea poveștilor, spuse de un om minunat al căruia chip se aprindea cu o lumină de basm, decorul, dorul de el îmi este poveste. Dacă aș alege să fiu un

personaj, aș alege fără să preged, NARATORUL. Cireșele mele la ureche sunt poveștile unchiului meu, el însuși este o poveste și odaia țărănească el o transformă cu ușurință într-o lume minunată, o lume fantastică. Copilăria mea a fost o poveste și unchiul meu un personaj iubit. Dumnezeu să te odihnească în pace, NARATORULE!

Cireșele, diamantele copilăriei, eram un Hun, devastam, cireșele se furau în sân, tricourile se lărgеau. Nu știu de ce furam mai mult decât puteam să mănânc, furam parlamentar, în febra devastării instinctele mă dominau cu o răutate nedefinită, vecinii veneau la poarta bunicii cu doleanțe. Cum poate? Atât de mic, un omuleț, să devasteze jumătate de cireș. Bunica mă afurisea, dar în ochii ei citeam mereu o bucurie, ea îmi citise destinul, îmi iubea neastămpărarea, știa că cireșele le dăruiam copiilor de pe uliță. Așa și acum, matur, am rămas un devastator. Da, de principii. Am mereu în sân cireșele copilăriei, mereu am ceva să ofer celui ce nu are, sunt un cireș pe drum, nu pot sta în livadă, sunt un cireș neastămpărat. Am rămas același copil fascinat de povești, de frumos, de bunătatea umană care este singura noastră scăpare, dincolo de toate conveniențele, dincolo de şablonul că trebuie să trăiesc cumva. Când îți pierzi copilăria, îți pierzi și adevăratul sens al vieții. (Iubesc să scriu povești. Iubesc să te iubesc între două clipe cu aromă de basm).

*

Te voi iubi ca un copil, euclidiene secunde trec nepășătoare prin viață prin să se întâlnească în dialoguri socratice. Primăvara merge îngenunchiată, ajutând florile să zâmbească cerului, ochiul lui Dumnezeu. Cerul este de un albastru lăptos, îngerii sunt în permisie azi, azi când soarele sărută pământul iar buzele mele peste buzele tale înfloresc în ramuri de tăceri ca la facerea lumilor. Te voi iubi ca un copil ce aleargă prin primăvară, neștiind cât de grea este o maturitate, nici nu o poți cântări trăind-o... orbești cu fiecare an mai mult ca Homer. Primăvara are o perversitate înfloritoare, este ca un cal troian, o beție de sentimente ce îmbată și monoliții din insula Paștelui cu fluturi. Uneori poți zări oameni maturi desenând desuet pe stradă, prin parcuri, cu gesturi adolescentine, păsări, fluturi, pe care îi ștergi de grabă rușinați de ploaia ce le spală copilăria. Te voi iubi ca un copil, pentru el primul cuvânt era atât se simplu și frumos, Mamă, apoi vin toate celălalte, iubită, amantă, soție. Te voi iubi ca un copil, nu pot să nu vreau să cresc mare, ar fi pentru mine o dezertare, o moarte lentă și atât de des întâlnită că pentru mine, roua... da, roua, este lacrima florilor. Te voi iubi mereu ca un copil născut din roua florilor.

*

Este ciudat câteodată, sunt ciudat câteodată, doar în tine... prin tine ating simplitatea. Nu pot aștepta nimic, așteptarea este anularea emoției, strivirea unui sentiment, sub talpa ta întrebările plutesc fără răspuns, pasul doare în fiecare clipă când tăcerea se

sparge în mii de sunete... în delirul că te știu, că te simt undeva în mine ca ecou. Este ciudat... sunt ciudat de simplu, nu mă complic niciodată mai mult decât sunt. Un cântec imens ca o ploaie căzută să te sărute, să... te caute. Nu primăvara îmi lipsește, ci zâmbetul tău înflorit... sau gustul suav de flori, șoapta ta caldă, pașii tăi fierbinți. Nu primăvara îmi lipsește, ci zâmbetul, zâmbetul tău înflorit. Nici nu știu ce să fac, uneori, cu timpul meu, cu aceste respirații fierbinți care te doresc.

Scriu... Mă ascund în lumea mea și tac. Scriu ca și cum te-aș iubi, ca și cum undeva în mine stai tu, aromă de păcat ce cauță lumina. Scriu... sau te iubesc, nici nu știu... dar te cauț prin mine, femeie cu trup de zeiță. Am să-mi strâng toate respirațiiile, am să le vărs în calea ta, când te voi găsi, să te îmbrac cu ele ca la o nuntă, respirația mea să-ți fie trenă și veșmânt. Nu știu uneori ce să fac fără tine cu atâta timp gol... cu atâtea respirații risipite. Scriu... sau te iubesc și te cauț prin mine. Am nevoie de tine, poveste, de ochii tăi plini de taine și suflet, de cântec șoptit, de vis răsturnat pe o parte, partea ta frumoasă, coapsa ta frumoasă, sânul tău frumos. Am nevoie de tine, basm de departe, de buzele tale păsări de noapte, de tine răsturnată pe o parte, partea ta frumoasă, pulpa ta frumoasă, glezna ta frumoasă, trupul tău frumos. Am nevoie de tine... poveste. Singurul lucru frumos din labirintul lui Kafka este trupul tău și cele cinci alunițe de pe șoldul stâng, o aliniere ciudat de frumoasă, parcă pe șoldul tău stâng stau planete din alt sistem solar și e atât de fierbinte că din labirintul

Am atins toate disperările ca pe o femeie, ca pe o dragoste mereu neîmpărtășită. Am iubit cu disperare fiecare clipă ce mă apăsa ca un pumnal în piept. Stările acestea, arzând, te purifică. Câtă nu fug de ele ca de o ciumă existențială și umblă goi și încâlțați prin propria lor viață? Se tem de propria lor prăbușire, cădere în abisul ce ne face mai buni, mai albi, mai fără de nume, mai fără de ego. Teama nefirească de a fi pasare, zbor, de a arde întregul și de a Renaște. Acuze, jigniri, interpretări, uneori sunt uimti de câte păreri sunt încercuit ca într-o închisoare socială fără scăpare. Zâmbesc și trec mai departe exclamând ca Socrate:

-Mă cunoașteți, Domnule?

Dar nu asta e important, nu aceasta contează, ci felul de a privi și primi iubirea. Mereu mă ofer vieții așa cum sunt- întreg. Oamenii te primesc și te judecă prin ce sunt ei, prin propriile lor experiențe și cutume, prin modul lor de a privi însăși viața. Dar nici aceasta nu contează, ci căutarea, despre ea este vorba aici, acea căutare ce trece de forme ca o inimă ce își caută pulsul, ca un izvor ce își caută matca, ca un iubit ce își caută o aripă. Știu și simt că acesta e drumul spre tine, acesta e lucrul cel mai important să te cauti, din simțire în simțire, din lacrimă spre lacrimă, din tacere în tacere. Cu un urlet de lup în pustiu mă cauti și te

caut trecând peste toate, bezmetic, luptând cu fiece pas să te ating odată cu orizontul... sufletele noastre bete de lumină, să se mistuiască în ultima clipă, acea clipă în care îți privești viața, propria ta viață și îți săruți lutul plecând într-o altă dimensiune, într-o altă lume fără judecăți, fără acuzații... fără eu și tu, doar Noi.

Căutarea ta, nu sufletul meu este important, îl pot pierde ușor și e important sufletul meu plin cu tine. Tu, aroma sufletului meu, tu, acea parte ce face diferența insesizabil, dar hotărâtor. Un suflet singur? Îmi tot servii, de parcă cina cea de taină nu v-a învățat nimic. Amnezici din fire, oamenii își proslăvesc propriul suflet de parcă există undeva o bursă de valori și sunt cotății ale ființei. Un suflet nu are nicio valoare individual, fără un sacrificiu, fără a salva un alt suflet te pierzi, te vinzi imediatului... nu veșniciei. Te cauti, sufletul meu are nevoie de tine, noi avem nevoie de noi, aceasta este ecuația iubirii — Noi... Noi, nu Eu, Euu, Euuuu, uzitat de oameni umbre.

Te cauti și știu... și simt că exiști, nu ca un suflet pereche, o, nuu, ci ca nevoia unui suflet de alt suflet, aceasta e salvarea. Te voi recunoaște prin labirintul său numit viață. Când te voi găsi, voi îngenunchia cantr-o catredală, iar Bach va fi absent, va răsuna Oda fericirii... un Beethoven...surd și nebun, va anuța regăsirea. Te voi găsi și ne vom iubi pe acoperișul lumii, acolo unde norii nu au trecut niciodată și unde zborul... este o repetată căutare a unui suflet spre alt